

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Kar poznalo se je Tršanovemu Julčetu, da je gozdarjev sin. Izdajal ga je zelenkasti klobuček, s šopkom ptičjih peres, zelenoobrobljena obleka z gumbi iz jelenjih rogov, hlačke iz srnine in sive zelenopikčaste nogavice.

Izdajale so ga pa tudi sokoljebistre oči, veveričina gibčnost, ptičja živahnost in dobrovoljnost. Bii je Julče vesel sin proste narave.

Tudi dobrosrčen je bil. Vendar pa mu njegova žilica ni dala, da ne bi bil storil kar v hipu temu ali drugemu tovarišu kaj nepričakovanega. Ne iz hudobije; ne, da bi mu škodoval — Bog ne daj; ampak iz same norčije in živahnosti. Komu skriti klobuk, ali pa ga premeniti in se nekaj časa veseliti tovariševe zadrege in naposled mu ga pokazati, to je bila Julčeta posebno prijetna zabava. Komu nastaviti na pot mrtvega slepca, ali vtakniti v žep hrošča ali tudi žabo da se je oni prestrašil, ko je nevede posegel v žep; komu spustiti muho za srajco ali nastaviti črnega polža v čevelj, to mu je bilo že več ko veselje. Prav vseč mu je tudi bilo, če je mogel koga zastrašiti, bodisi po dnevi s tem, da je planil predenj izza grmovja, ali zvečer z glasovi, ki se jih je nepričakovano dobro navadil od različnih gozdnih živali. Kolikokrat je nameril s kamenom na svojega sošolca, — nameril, toda zalučal kvišku ali v stran. A ko bi bil po nesreči zadel: se ne ve, katerega bi bilo bolj zadelo in za bolelo — ali Julčeta v srcu, ali onega na hrbtu ali na glavi ali kjerkoli.

Tak je bil gozdarjev Julček, živ, toda dobrega srca. Seveda, Julčetovi navihanosti tudi tovariši niso kdovekaj prizanašali, pa so mu tudi sami nakretili, kar so vedeli in znali. Pristrčno se je smejal Julče, kadar so mu kaj bolj zvito nastavili. Še bolj se je pa smejal, kadar jih je zalotil pri njihovi zahrbtni nakani. In to se je večkrat zgodilo, kajti bil je Julče presukan in previden kot pravi ptiček.

Nekoč so ga pa le predobro izplačali njegovi tovariši in mu popolno izkazili veselje.

Lep zimski popoldan je bilo. Solnce in južna sapica sta omeščala sneg. Bil je dobro južen in kakor nalašč za kepanje. Julče je imel že v šoli svoj naklep v glavi. Hitro in tajno jo ubere pred drugimi proti domu.

„Ondi pri ovinku za gričkom jih pa počakam“, si misli, „potem pa naglo nadnje s kepami. — To bodo gledali!“ „Ti torbica, hajd z rame! Ti si le na poti pri kepanju.“ „Kako se dela, to je sneg!“ spet zašepeta Julče, bistré oči nepremično uprte tja dol na ovinek, da ne zamudi trenutka, ko se prikaže prva črna pičica izza grička.

Toda dolgo ni bilo nikogar. Zapazili so namreč od vasi sem tostran grička Julčeta na preži. Seveda Julče je bil tako zaverovan na ovinek, da mu niti na misel ni prišlo, da se od vasi sem lahko opazi njegovo početje.

„Le čakaj, danes bomo pa mi godli!“ oglasi se Obrankov Šimek.

„Le pojdite vi naravnost po cesti“, dé tovarišem, „in govorite naglas in pojte in vriskajte, da vas bo Julče bolj napeto pričakoval iza vogla. Jaz grem pa tu zadaj Julčetu za hrbet.“

Rečeno, storjeno!

Vrišč je prihajal bliže in bliže.

„Vsak čas se prikažejo“, si misli Julček, oči se mu radosti zaleskečejo, usta pa veselja nasmehljajo.

„Zdaj-le!“ zašepče in iztegne roko.

„Ščep“ sikne v zraku — in v tistem hipu zdrči Julčetov klobuček daleč v sneg. V istem hipu se pa prikaže veseli trop učencev na ovinku. Ravno toliko, da so še videli leteti Julčetovo pokrivalo, pa so zagnali vesel, glasen hrup.

Julče ni vedel, kam bi se obrnil in kam dejal. Spredej so se mu smejali tovariši in ko se obrne, da vidi, odkod ga je zadela nesreča pa zagleda Obrankovega Šimeka in njegove svetle oči in bele zobe. Kako škodoželjno se mu je smejal! Priplazil se je bil oprežno Julčetu za hrbet, stisnil debelo kepo in

ob ugodnem trenutku je pomeril Julčetu — ne v glavo, ampak samo v klobuk in zadel je, kot se gre.

Kaj je hotel Julče? Izpodletelo mu je! Najbolje, če se vda zlepa in se veseli z veselimi.

„Ali si me zalotil?“ se zasmije Šimeku. Pa se sprimeta za rameni in smeje korakata k družbi in z družbo dalje proti domu.

Srečna mladina, ki ne zna nikomur želeti hudega in nikomu zameriti!

Ferd. Gregorec.

Dvojno darilo.

Mzemi brisalko in se obriši. Glej, kako si zdaj lep. Navadi se, da se boš vsak dan umil, priden greš v šolo.

„Danes pridejo gospod katehet, mama!“

„Si se naučil, da ne boš zaprt?“

„Mama, prav dobro sem se naučil.“

„Le priden bodi.“

„Bom. — Ali bodo pa ata kaj prinesli s poto-
vanja?“

„Gotovo, Jožek; samo, če boš rad ubogal in se
pridno učil.“

Oprtal je svojo torbico in se poslovil od matere:

„Z Bogom, mama!“

„Z Bogom.“

Jožek je odšel. Mati so pa zrli skozi okno za
njim.

* * *

Ko so v šoli odmolili običajno molitev pred poukom, so odprli gospod katehet svoj zapisnik.

„Krošelj Josip“, se je razlegal po sobi glas gospoda kateheta.

„No, Josip, povej, kaj je Bog?“

Jožek se je dvignil s sedeža in je neustrašeno odgovoril na stavljeno vprašanje.